

Raoul Renier

TÚZVIHAR

Rion testét veríték áztatta. A jeges sár ölelése a lelkét is majd megdermesztette; hason feküdt egy gyér fűvű zombék mögött, és tágra nyílt szemekkel meredt az éjszakába. A sötétség nem volt néma; hideg szél motozott a sűrű sáslevelek között, s olykor kóbor ragadozómadarak kiáltásait hozta magával. A zsákmányállatoktól – pockoktól, lápi rágsálóktól – csak egy-egy kurta nyikkanásra telt.

Magamnak sem lesz többre időm, gondolta Rion elkínzottan. Érverését ütemes dörömbölésnek hallotta dobhártyáján; a torkában ziháló lélegzet messzehangzó viharzúgás volt, s ha megmozdította elgyötört testét, fülsértő robajnak tetszett a sajgó ízületek roppanása. Rettentően fázott, de nem mert tüzet gyújtani.

Pedig kezdetben mindennapos feladatnak tűnt, éppoly simának s egyszerűnek, mint megannyi másik az évek során. A varázslók is csak emberek; Lamia elcsavarta a skarlátruhás férfi fejét, del Orca mákonnyal sűrített herbateája pedig gondoskodott róla, hogy a hirtelen jött álom ne szálljon el egyhamar a szeméről. Amikor kidolgozták a tervet, Manase először még azt is ellenezte, hogy ő, Rion egyáltalán velük tartson. Könnyű munka lesz, nem fog vér folyani, mondta vállvonogatva; mi szükség lenne hát egy késelőre?

Manase, a főnök. Manase, az agyafürt. Manase, akinek a kezében a szálak összefutnak.

Ő halt meg elsőnek.

Már akkor gyanút kellett volna fogniuk, amikor a skarlátruhás férfi, aki kifosztva, kincsevesztetten horkolt aranyhímes sátrában, soha nem ébredt fel többé. Ők nem ontottak vért fölöslegesen; tolvajok voltak, nem gyilkosok. Hogy a sátor porig égett, ahhoz semmi közük nem volt; a parazsas serpenyőből pattanhatott szikra a selyemmel húzott vánkosok közé, vélte Lamia. A lángok félelmetes sebességgel harapóztak el; hiába sereglettek oda a felbolydult karavánszeráj lakói sebtében felkapott vizescsöbrökkel, már csak azt tudták megakadályozni, hogy a tűz átterjedjen a szomszédos sátrakra is. A lobogó pokolból egyetlen jajszó sem hallatszott – a skarlátruhás némán adta vissza lelkét a teremtőjének. Egy dzsad ösvérhajcsár megesküdtött rá, hogy a lángnyelvek kígyóformát öltve táncoltak a magába roskadó sátorvázon, s sziszegve magukba nyelték a rájuk zúdított vizet.

Babonás fecsegés, jelentette ki határozottan Manase, és kereken megtiltotta, hogy másnap délig elhagyják a tábort. Elhamarkodott lépés volna, csak gyanúba kevernék vele magukat; márpedig senkinek sem hiányzik, hogy gyújtogató híruk keljen a kalmárutak népe körében.

Pedig a dzsad igazat beszélt. Nem közönséges tűz emésztette el azt a sátrat és lakóját; a Lángok Ura büntette meg könnyelmű futárát, akibe oly nagy bizodalmat helyezett, s az mégis cserbenhagyta őt.

Rion az inge elejébe nyúlt, s elgémberedett ujjakkal elővette halála hírnökét. Remekművű tör volt, mintásan maratott pengével és aranyozott keresztvassal; a markolatgombba foglalt rubinkő vörösen hunyorgott rá az éjszakában. Akár egy félszemű vadállat, gondolta keserűen; magányos, kegyetlen ragadozó, amely sorra becserkészi és leöli azokat a botor lelkeket, akik oktalanságukban hálót mertek vetni rá.

Egy pillanatra megfeledezett minden elővigyázatosságról, és halkán, megvetően felkacagott. Miért ragaszkodik még mindig ehhez a szörnyeteghez? Semmi hasznát sem veszi, hiszen azt sem tudja, ki volt a megbízójuk. A titkot Manase magával vitte a tűzhalálba.

Ostoba, ingatta a fejét lebiggyesztett ajakkal. *Most már hiába is szabadulnál meg tőle. A bosszúállók úgymint rád találnának.*

* * *

Százötven mérfölddel távolabb egy skarlátruhás férfi, aki mereven bámult az előtte lobogó tűzbe, figyelmeztető mozdulattal felemelte a kezét, és megszólalt.

– Elővette a Kobranyelvet – mondta. – Valami sötét, hideg helyen van; azt hiszem, kimenekült a lápvidékre. Most felnevet. Rosszul néz ki; nem sokáig bírják már az idegei.

Ketten álltak mögötte, ugyanolyan öltözékben, ugyanolyan rezzenetlen kőarcúval; akárha ikrek lettek volna mindahányan, alig lehetett megkülönböztetni őket egymástól.

– Most mit csinál? – kérdezte egyikük.

– Nem látom; a tenyerével eltakarja a Szemet – felelte a tűznél ülő, s homloka bosszús ráncokba gyűrődött. – Megint eltette.

– Még nincs veszve minden; nem tért el túl messze a kiszabott útvonaltól – jegyezte meg a harmadik. – Azt hiszem, rájött, hogy nem biztonságos tüzet gyújtania.

A fürkésző vállat vont.

– Akkor előbb-utóbb megfagy – mondta. – Számítsunk rá nyolc órára; ha addig nem mutatkozik, átlépek a tűzön, és megkeresem a holttestén a Kobranyelvet. Aztán folytatom ott, ahol Geyrr abbagygya.

– Ne becsüld alá! – figyelmeztette második társa. – Geyrr túlságosan magabiztos volt.
– Nem magabiztos, hanem ostoba – felelte a fürkésző megvetően. – Ez egy közönséges kis tolvaj. Ugyan mi félnivalónk lehet tőle?

* * *

A tört del Orcának adták, őrizze ő. A méregkeverő nagyon akkurátus ember volt, mindig kínos rendben tartotta a felszerelését. Ráadásul konyított egy keveset a mágiához is; siheder korában, mielőtt a szülei kifogytak volna a taníttatására szánt pénzből, három szemesztert töltött Lar-dorban, a Fehér Páholy egyetemén. Varázsolni ugyan sosem tanult meg, szert tett azonban némi elméleti tudásra; s ezért Manase – okkal vagy ok nélkül – biztosabbnak vélte, ha ő tartja magánál a bűbajos holmikát.

Miután elült a kigyulladt sátor okozta kavarodás, del Orca visszavonult a törrel a maga szobájába, a karavánszeráj emeletén. Zárkózott, magánakvaló ember volt; ha részt is vett a fontosabb teendők megtárgyalásán, utána nem kereste senki társaságát. Nem mintha bárki hiányolta volna; savószínű szeme, koravén ráncokkal barázdált arca akkor sem volt kellemes látvány, ha meg se szólalt, csak üldögélt némán valamelyik sarokban.

Rion és Lamia együtt háltak egy félreeső sátorban, most azonban szükségét érezték, hogy felkeressék vezetőjüket. Manase gazdag áfiumkereskedő álcájában utazott; pazar lakosztályt bérelt magának a szeráj földszintjén. A helyiséget két bronz kandeláber vonta álmosan sárgás fénybe; a vályogfalakat bolyhos szövésű dzsad szőnyegek borították, a levegőt egzotikus füstölőszeres illata járta át. Az alvórekesz nádváza feszített selyemszövetekkel volt elkerítve; ezeket most félrevonták, s Manase keresztbe vetett lábbal üldögélt puha derékaján, a bíborral húzott vánkosok között.

– Baleset volt – mondta ellentmondást nem tűrő hangon, s megigazította pompás emáméját. A Sheraltól északra született, mégis tisztavérű dzsadanak nézte volna bárki: az orra horgas volt, haja szénfekete, bőre meleg olajbarnában fénylett. – Nem mi öltük meg a fickót.

– Éppen ez aggaszt – felelte Lamia, s a szemöldökét ráncolta hozzá. – A Kobraisten papja volt, ez bizonyos; és mielőtt elnyomta volna az álom, mintha valami olyasmit motyogott volna nekem, hogy fontos küldetésben jár.

– Az a tör... – vetette közbe Rion. – Vajon nem Ordanba szánták?

– Ne kérdezz ostobaságokat! – mondta Manase ingerülten. – Három hete követjük nyomon ezt a fickót; azóta összevissza tekergett, de még véletlenül sem fordult Ordan irányába. Azonkívül ha a tűzvaráslók akarnak valamit, azt nem adják futár kezére, hanem eljönnek érte, és hazaviszik. Szerintem a mi emberünk renegát lehetett; a tört biztosan Ordanból lopta, és szökni próbált vele.

– Kik a megbízóink, Manase? – kérdezte halkán a lány.

Az emánés férfi ingerült pillantást vetett rá.

– Négy év óta most először kérdezel ilyet – mondta. – Tudhatnád jól, hogy nem fogok rá válaszolni.

Lamiát azonban nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– Csakhogy négy év alatt egyszer sem loptunk bűbájostól. Nekünk nem kenyerünk az ilyesmi, Manase; ha varáslókkal tűzünk össze, biztosan mi húzzuk a rövidebbet.

– Ha valóban renegát volt, akit megraboltunk – tette hozzá Rion –, akkor ugye Ordanból pénzelnek minket?

A vezetőjük nem felelt, csak dühösen meredt rá.

– Nem – válaszolta meg Rion a saját kérdését. – Hiszen magad mondtad: ha az ordaniaknak kell valami, nem kéri mások segítségét. Egyszerűen odamennek, és elveszik.

Manase elővette az övéből a pipáját, és a szája sarkába dugta.

– Túl sokat okvetlenkedtek – szúrte szót a fogain keresztül, miközben az acéllal meg a kovával bajlódott. – Példát vehetnétek del Orcáról; őt csak a munka érdekli, nem üti az orrát olyasmibe, ami nem tartozik rá.

Végre sikerült tüzet csiholnia; és ami ezután következett, azt Rion az élete végéig sem fogja elfelejteni.

A kovakőből nem szikra pattant ki, hanem öles lángcsóva, egyenest Manase arca felé. Forróság hulláma csapott végig a szobán. A tolvajnak mukkanni sem maradt ideje; a tűznyelv a képébe vágott, a díszes emámé egyetlen szívdobbanás alatt elhamvadt. Rion és Lamia ijedten pattantak fel a szőnyegről, tenyerüket a szemük elé kapták védekezésül; s mire leeresztették a karjukat, már csak egy csonka torzót láttak feküdni a selyemvánkosok között. Manase feje az emáméval együtt eltűnt, mintha soha nem is létezett volna; nyaka üszkös csonkjáról zsíros-sűrű füst gomolygott. Émelyítő bűz nyomta el a füstölőszeres tömjénillatát.

Rion levegő után kapkodott.

– Tűnjünk el innen! – zihálta, és karon ragadta a lányt.

* * *

– A Szem továbbra is vak – jelentette a fürkésző. – A helyzetét nagyjából meg tudom határozni, de nem látom, mi folyik körülötte. A fattyúnak van annyi esze, hogy ne merészkedjen lángközelbe.

– És ha átlépnénk a tűzön a karavánszerájba? – vetette föl az egyik társa. – Négy óra alatt nem juthatott messzire. Hárman vagyunk; becsérlészhetnénk, és elvehetnénk tőle a Kobranyelvet.

A harmadik skarlátruhás a fejét ingatta.

– Túl nagy feltűnést keltenénk – mondta. – Ne feledd, hogy a vonásnak ott kell folytatódnia, ahol megszakadt; különben a rúna nem lesz teljes, és minden hiába volt.

– Nem tetszik ez nekem - morogta az imént szóló; a fürkésző azonban leintette.

– Ne félj! – suttogta, miközben a tűzbe bámult. – A Szem előbb-utóbb ki fog nyílni.

* * *

A méregkeverő szétvetett karokkal hevert a szobájában; savós szín szeme megvető közönnyel meredt a kormos mennyezetre. A rubinköves tört – a pengéje véres volt – a jobb kezében szorongatta; balján az ujjak karommá görbülve martak a padlót borító fűrészporbá. Az ajkát összeszorította, de az álla alatt nedves mosoly vöröslött, csúfondáros-élénken, akár a friss parázs. Fültől fülig átvágták a torkát.

Rion féltérde ereszkedett mellette, és gyakorlott pillantással fölmérte a halálos sebet.

– Saját maga csinálta – mondta aztán. – A vágás féloldalas.

Lamia nem szólt semmit; az ajtófélfának hátrált, szembogara kitágult, arcából minden szín kifutott.

A del Orca fejét övező sötét tócsa egyre szélesedett; a sebszáj mögül ütemesen lüktetve áramlott belé a vér. Rion megmártotta benne az ujját.

– Még meleg – jegyezte meg. – Pillanatokkal ezelőtt történhetett.

– Rion – nyögte a lány –, menjünk innen! Hallod? *Rion!*

– Mindjárt. – A tolvaj átnyúlt a hűlő holttest felett; megmarkolta a jobb kezét, és nekilátott, hogy lefeszegesse a tör markolatáról a görcsbe merevedett ujjakat. A rubinköves gomb gúnyosan villogott; sietve elkapta róla a tekintetét.

– Magasságos Kyel! - Lamia hangjában hisztéria vibrált. – Hagyd ott azt a szörnyűséget! Hát nem hozott már így is elég bajt ránk?

Rion hátranézett a válla fölött; a tekintete komor volt.

– Manase nem árulta el, hogy kik a megbízóink. Szerinted mit csináljunk, ha hirtelen felbukkannak, és keresni kezdik rajtunk ezt a tört?

A méregkeverő holtában is úgy szorongatta a fegyvert, mint a szakadék szélén tántorgó hegymászó az utolsó kapaszkodót. Minden erejével küzdhetett az idegen akarat ellen, amely a rubinköves markolatgombból sugárzott feléje, s átvette az irányítást a tagjai felett. Rion látta, hogy nem boldogul; megeresztett hát egy kurta káromkodást, kést kapott elő az övéből, és lehasította del Orca ujjait. A pengéjénél fogva emelte fel a tört, és lerázta róla a véres húsdarabokat.

– Én teszem el – fordult a lányhoz. – Ha rajtam múlik, nem veszem elő egyhamar; de ha mégis úgy esne a dolog, semmiképpen ne nézz bele a rubinba!

– Jól van! – nyöszörgött Lamia. – Úgy lesz, ahogy kívánod. *Csak igyekezzünk már!*

* * *

– Furcsa, hogy a krániak négy ilyen tejföldrészletet küldtek Geyrr ellen – jegyezte meg az egyik álló skarlátruhás.

A társa vállat vont.

– A Kobranyelv megérzi maga körül Krán mocskát, és figyelmezteti rá a gazdáját. Egy kráni fejdadás, legyen bár a legkiválóbbak közül való, sohasem tudta volna úgy elaltatni Geyrr éberségét, mint ez a kis szuka.

– "Asszonyban, leányban soha ne bízz, fiam!" – idézte a másik Rahim el-Haszra híres mondását. – Az ostoba Geyrr a maga kárán tanulta meg.

– Elunhatta magát. A Kobranyelv hordozása nem tartozik a legizgalmasabb feladatok közé.

A fürkésző – a rangidős hármuk közül – váratlanul közbeszólt; de a tekintetét közben egy pillanatra sem vette le a tűzről.

– Nem Krán küldte őket.

Szavai osztatlan megdöbbenést keltettek.

– Nem? – kérdezte meghökkenve az egyik társa. – Hát akkor kicsoda?

– Krán, az örök mumus – húzta el a száját a fürkésző. Különös, kegyetlen mosolya volt; a sokat tudók gögje bujkált benne, némi iróniával elegyesen. – A gonosz sötét birodalma: kézenfekvő ürügy, amit mindig elő lehet ráncigálni a hajánál fogva, ha valami ismeretlen ellenféllel kerül szembe az ember. De ezeket a tolvajokat Pyarronból pénzelték.

A két skarlátruhás szótlanul összenézett.

– A megbízást a vezetőjük kapta, de azért a biztonság kedvéért egy kémet is beépítettek közéjük – folytatta a fürkésző. – A méregkeverő volt az; kiolvastam a gondolataiból, amikor találkozott a pillantásunk a Szemen keresztül. Szegény bolond; azt ígérték neki, kitaníttatják teljes jogú mágusnak. Mintha bizony a Fehér Páholynak nagyjai törődnének egy ilyen toprongyos senkiházzal!

Az álló férfiak egyike lassan bólintott.

– Tulajdonképpen logikus – mondta tünődve. – Elvégre miért érdekelné Kránt a Kobranyelv?
– Selmo atya derék hitsorosai viszont – vette át tőle a szót a fürkésző – aligha örülnének neki, ha Ynev húsába metszenék Sogron szent jelét!

* * *

Rion hanyatt fordult a híg mocsárlében, és üres szemekkel meredt a részvétlen csillagokra. Egész testében rázta a reszketés.

Vajon az Igram Azeben keresztül is ki tudják deríteni a hollétét? Ebben kételkedett; akkor egész Yneven semmi sem állhatna a hatalmuk útjába. Az ő szemük a tüzeiken keresztül lát; fülük a tüzeiken keresztül hall. És biztos volt benne, hogy át is tudnak lépni rajtuk, ha úgy tartja kedvük.

Sohasem fogja elfelejteni Lamia halálát. Mindketten közel jártak a pánikhoz, amikor elmenekültek a karavánszerájából, és bevették magukat az északi ingoványba; ő valahogy mégis talált rá erőt magában, hogy nyugtatgassa a lányt. Aztán, mikor már úgy érezték, hogy biztonságban vannak, táborot ütöttek a lápvidéken; és tüzet kellett gyújtaniuk, a hideg meg a szúnyogok miatt.

A látvány beleégett a szemébe; a halálos ágyáig kísérteni fogja. Lamia szomorkás mosolya – az első aznap este Manase pusztulása óta –, amint szorosabbra vonja vállán a köpenyét, és közelebb húzódik hozzá; a tűz hirtelen, éles fényű lobbanása; a pattogó lángnyelvek közül kinyúló, skarlátruhás karok; az émelyítő sistergés, ahogy a lány köré fonódnak; az éles sikoly, Lamia esdeklő tekintete, ahogy belefulladás a forró-halálos ölelésbe, amely berántja őt a mélyvörös enyészetbe, a sziszegő zsarátnokok közé; és ő maga, amint bénán, mozdulatlanul ül a kövön, a parázson szenesedő testet bámulja, aztán őrjöngve felüvölt, és belerohan az éjszakába, mit sem tudva már törökről, mérgekről, mágusokról, csak szűkülve és nyüszítve, mint a kivert kutya...

Ezért megfizetnek.

Rion nem értett a világ nagy dolgaihoz; egyszerű tolvaj volt, anyátlan-apátlan árva, akivel soha senki nem törődött. Kölyökkorában azért lopott, hogy meglegyen a betevő falatja; később azért, mert nem értett semmi máshoz. Volt némi érzéke választott hivatásához – különben mihamarost a bitófán találta volna magát –, de tetteiről nem szóltak legendák: utazókat és kereskedőket fosztott ki, nem rég eltemetett királyok földalatti sírboltjait. Ha úgy hozta a sor, csalt és hazudott; nem adta oda a szegényeknek, amit a gazdagoktól elvett; gyilkolt is már, igaz, nem nagy örömmel. Nem volt kalandozó, legalábbis nem az a fajta, akinek viselt dolgait sör mellett mesélik az erioni csapszékben.

De ember volt, akitől elvették a szerelmet; és Ynev nagyjai, a világrengető problémák éteri magasában, hajlamosak megfeledezni néha az emberi érzelmek hatalmáról.

Az üldözött tolvaj lassan, fáradtan felült, hátát a kopár zsombéknak vetette; aztán leszakította az egyik nadrágszárát, és inge sötétjében belecsavarta a durva posztóba a rubindíszes tórt.

Gondosan ügyelt rá, hogy a drágakőnek tühegyinyi darabja se maradjon takaratlan.

* * *

– Megvan! – hördült fel a fürkésző diadalittasan.

– Kinyílt a Szem? – kérdezte az egyik társa.

– Az nem; de a fickó tüzet gyújtott. – A skarlátruhások rangidősének arcára újra kiült a kegyetlen mosoly. – A jelek szerint nem bírta a fagyoskodást.

A harmadik férfi néhány különös hangzású szót mormogott, és a tűz fölé hajolt.

– Nem látom a környéken – mondta némi szemlélődés után.

– Miután megrakta, gyorsan elhárta a fénykörén kívülre. Nyilván gyanít valamit.

– Vigyázz! Csapda is lehet.

A fürkésző szeme megvillant.

– Én nem vagyok Geyrr – szólt halkán; s a másik meghunyászkodva hajtott fejet a tekintete láttán. – Magam veszem kezembe a dolgot.

Főállt, kihúzta magát. Ajka érthetetlen, ősi igéket formált; a nyelvet, amit használt, rég nem beszéltek már Ynev színén, ám a Kobraisten megértette a hozzá szálló fohászt, s kegyesen rámosolygott hűséges hívére. A skarlátruhás teste lángokban tört ki; szeme helyén parázs vöröslött, koponyáján tűznyelvek táncoltak. Baljósan elmosolyodott; aztán belelépett a fürkészőtűzbe, és eltűnt.

* * *

A lángoló alak messzire világított a kihalt lápvidéken; a tűz érzéki mozdulatokkal nyaldosta körül, vörös árnyékokat táncoltatott körülötte, parázsarcát démoni visszfénybe vonta. Nem akart fölöslegesen rombolni, ezért visszafogta mágiáját; így nem változott körülötte lángtengerré az ingovány.

– Hé, tolvaj! – kiáltotta érces hangon. – Eljöttem azért, ami az enyém!

Rion egy zsombék takarásából rontott elő, jócskán a tűz fénykörén kívül; egész testét nedves, fekete iszap borította, csak a szeme fehérje villogott ádázul. Jobbját a magasba emelte; összemocskolt ujjai között hat hüvelyknyi borotvaéles acél szomjazott a skarlátruhás vérére.

Az ordani hanyagul meglendítette karját; emésztő tűzcsóva szántott végig a lápvidéken, füstölgő korombarázdát szántva a satnya fübe. Telibe találta a tolvajt, s hátravetette rohantában; de mert a varázsló nem akart gyújtogatni, a növényzet nem kapott lángra körülötte. Rion megtántorodott; haja, szemöldöke azonnal leperzselődött, s testén kérgesre sült az iszapborítás. Mégsem hamvadt el álltó helyében; a nyúlós-nyirkos sárréteg felfogta a hirtelen kilobbanó lángok nagyját, s lehetőséget kínált neki még egy utolsó, öngyilkos rohamra. Ő pedig nem tékozolta el a sors kegyét; az ordani előtt termett, és rikoltva hasbaszurta.

A késpenge forró fémcseppekké freccsent szét a mágus bőrén táncoló lángok között, mielőtt akár csak megkarcolhatta volna. Lecsapó kobraként mozdult egy skarlátruhás kéz; lángujjak fonódtak Rion torkára, s a levegőbe emelték. A tolvaj ordított. Az ordani tüzes ujjai feketére perzseltek a nyakát, hosszában belesültek a bőrébe. Égett hús ocsmány büze terjengett.

A varázsló megvetően felhorkant, és elhajította magától lefegyverzett áldozatát. Rion csobbanva landolt egy szennyes pocsolóyában; sístergő gőzfelhők csaptak fel körülötte. Zihálva kapkodott levegő után, mint a partra vetett hal. Az inge szétnyílt, alatta kötésig meztelen volt; ahol a bőre kilátszott a töredezett iszapréteg alól, mindenütt felhólyagzott és rákvörösre pirult.

– A tört! – mennydörögte az ordani.

– Nincs nálam – köhögte Rion; ajka felhasadozott a szörnyű hőségtől, ám valahogy mégis sikerült elmosolyodnia. – Biztos... biztos helyre rejtettem. Nélkülem sosem találjátok meg...

A mágus parázsszeme rótvörös lobot vetett. Fenyegetően közelebb lépett legyőzött ellenfeléhez.

– Azt hiszed tán, nem tudlak kivallatni? – kérdezte vészjósón; fölfelé fordított tenyerében forró lángvirágok nyíltak.

Rion bomlottan felkacagott; egy másik kést rántott elő az övéből, s mielőtt a skarlátruhás ráeszmélhetett volna, hogy mire készül, szíven szúrta magát. Nevetése megcsuklott, hörgésbe fült; csupasz mellkasán élénkörös folt jelent meg. A feje félrebillent, szája szélén véres nyálpatak csordult ki; aztán összerándult, és nem mozdult többé.

A mágus leeresztette a karját; szemöldökéről szikrák záporoztak.

Jól van hát; a tolvaj önkezével mérte ki magára büntetését. Halála fájdalommentesebb volt, mint megérdemelte volna; de még ez az utolsó, dacos gesztus is csak az ostobaságáról árulkodott.

A Kobranyelv Sogron szent ereklyéje volt; nem fegyver, hanem ekevas, amellyel hívei belevésik titkos jelét Ynev földjébe. A tűz beavatottjai évszázadok óta hordozzák körben a világon, látszólag céltalanul és értelmetlenül, hol erre, hol arra fordulva vele. De ha valaki mappát, írónt venne elő, s térképre rajzolná e zarándokok kacskaringós útjait, nagy meglepetésben lenne része.

A Kobraisten roppant ősrúnája egész Ynevet behálózza, a Shanice zordon sziklaormaitól a Shadoni-öböl hullámaiig. Már felerésztt kézen áll; s ha majdan, évszázadok múlva egy magányos beavatott befejezi, akkor felvirrad a dicső beteljesülés napja – tüzek lobbannak fel szerte a világon, s egy elfeledett isten visszatér, hogy könyörtelenül behajtsa hűtlen hívein a tartozásukat.

Ez a nyomorult porszem, aki sármocskosan fekszik az ingovány szennyében, nem is sejti, hogy milyen magasztos dolgokba kontárkodott bele.

És persze nem is állhat útjába a nagy tervnek. Bárhová rejtette el a Kobranyelvet, a beavatottak meg fogják találni. Hiszen át tudnak lépni a tűzön a tér bármely pontjára, ahol egy másik tűz ég; és az a rubin a tör markolatában nem közönséges drágakő, hanem egy cseppnyi szilárdra dermesztett, kristályos ősláng, amely messziről is útjelzőként világol Sogron valamennyi szolgája számára.

A fáklyaként lángoló alak gúnyosan felnevetett, aztán sarkon fordult, habozás nélkül belelépett Rion tábortüzebe, és eltűnt.

A következő pillanatban félmérföldes gőzgejzír robbant a lápvidéken.

* * *

Rion nyöszörögve kinyitotta a szemét, és harákkolt egyet. Minden porcikája sajgott.

Nagy nehezen felült a pocsolóyában, és addig tapogatózott maga körül, amíg megtalálta a tört, amivel színleg öngyilkosságot követett el. Ügyes kis szerszám volt, a tolvajok akkor szokták használni, ha álverekedést rendeztek egymás között, amelynek leple alatt zavartalanul megkopaszthatták kiszemelt áldozataikat. Természetesen nem volt kiélezve; és ha a hegyére egy kis nyomás nehezedett, a penge teleszkóposan visszacsuklott a markolatba. Ezzel egyszersmind megnyitott egy rejtett rekeszt, amit a gazdája előzőleg negyed pint piros festékkel töltött fel. Megtévészítő élethűséggel lehetett utánózni vele a vérre menő kiséleéseket.

Rion hátrafordult ültében, és szemügyre vette a roppant páraoszlopot, ami csak most kezdett lassan szállingózva rátelepedni az ingovány színére.

Nagyon fáj a szája, mégis engedélyezett magának egy kurta vigyort. Nem hazudott az imént; valóban jó rejték helyet talált annak a nyavalyás törnek.

Hogy meglepődhetett a lángoló ordani, amikor kilépett a tűzből, és egy sötét mocsártó fenekén találta magát!

V É G E